

enskomsten til Vedtagelse her i den danske Rigsdag. Jeg ser, at der i Dag ved det ærede Medlem Hr. Rode er indbragt en Henvendelse til Regering og Rigsdag gaaende ud paa en Opsættelse. Der siges, at man vil indtrængende henstille til Regegen og Rigsdagen, at Forslaget til Overenskomsten med Norge om Østgrønland paa Grund af de vidtrækkende Konsekvenser, den kan faa, ikke søges drevet igennem i faa Dage lige før Folketingets Opløsning. Der er jo ikke Tale om faa Dage, Overenskomsten har foreligget længe for Rigsdagen, den er blevet diskuteret offentligt i Maaneder, Rigsdagen har haft lukkede Møder om den, det er ikke noget, som kommer bag paa Rigsdagsmændene, saaledes at det skulde være nødvendigt at opsætte Sagens Afgørelse, indtil der er valgt en ny Rigsdag, der saa kunde faa tilstrækkelig Tid og Ro til at tage Beslutning om Sagen. Den norske udvidede Konstitutionskomité har enstemmigt indstillet Overenskomsten til Vedtagelse i Stortinget, det har den gjort, uagtet der i Norge har været lige saa megen Strid om Overenskomsten som hos os. Stortinget vil sikkert ogsaa vedtage denne Overenskomst, naar man ser, at vi er villige dertil, men ser man, at vi eventuelt vil udskyde Afgørelsen, saa bliver maaske Resultatet det samme deroppe. Det ved jeg intet om, men jeg finder, at den danske Rigsdag vilde staa smukkest ved at vedtage Forslaget, saaledes som det nu foreligger. Ved Vedtagelsen heraf vil vi opnaa bedre Forhold mellem de to Folk, som dog ikke paa nogen Maade kan se deres Lykke eller Interesser plejet ved, at man holder en Strid af den Art gaaende, som nu har staaet paa i de sidste Aar. Man maa tværtimod ønske, at denne Strid kunde ophøre, saa at der kan blive et fredeligt Forhold mellem de to Folk.

Det er, som sagt, rent praktiske Spørgsmaal Overenskomsten omhandler, de mere teoretiske er skudt til Side, og vil man tage dem op om tyve Aar, eller hvornaar det nu skal være, saa kan man jo gøre det. Der er ikke megen Lykke eller Fordel at hente ved at rejse ny Strid om disse Sager, og det er der allermindst for os, fordi vi i Virkeligheden har, hvad vi populært i Danmark kalder, fat ved den brede Ende: Vi har ikke alene gammel historisk Ret til Grønland, men vi har mange Magters Anerkendelse af vore Rettigheder og vor Ret til at udvide vor Virksomhed paa Grønland, og med disse Magters Anerkendelse har vi og vil altid beholde et Forspring overfor andre.

Stanning: Det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, som nu talte paa Partiet Venstres Vegne, har jo været Formand for den danske Delegation, der har ført Forhandlingerne angaaende det foreliggende Spørgsmaal, og det er derfor naturligt, at han har givet en udførligere Skildring baade af historiske og andre Momenter i Sagen. Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, det ærede Medlem har fremsat, og kan, da det ærede Medlem har belyst Sagens forskellige Sider, fatte mig i stor Korthed med den Anbefaling, som jeg skal give Sagen ikke blot personlig som Medlem af den nævnte Delegation, men ogsaa paa hele mit Partis Vegne.

I mit Parti har den Opfattelse altid raadet, at man ikke bør hindre andre Nationer i at udøve Næringsvirksomhed i de Farvande, der hører til Østgrønland, og da Norges Fiskerbefolkning fremkom med Protester, forstod vi straks, at der utvivlsomt var sket et Fejlgreb overfor den Befolkning — et Fejlgreb, som vel de fleste nu erkender er sket — ved den Forordning, som Ministeriet udstedte under 10. Maj 1921. Det var utvivlsomt et Fejlgreb at udstrække Monopolets Forbud mod Besejling og Landgang til den øde mennesketomme Del af Grønland, som Striden derefter kom til at staa om. Der var ingen som helst danske Interesser at varetage ved Monopolets Udstrækning til dette Omraade, og der var ingen Eskimointeresser, der skulde beskyttes ved denne Forordning, det var et Magtsprog, der blev talt, og det var ilde anbragt.

Straks da Spørgsmaalet om Forhandlinger kom til at foreligge, nemlig da Norges Storting havde besluttet at anmode den norske Regering om at foranledige en Forhandling optaget paa frit Grundlag med en dansk Delegation, har vi erklæret, at vi naturligvis ikke kunde tænke os at gaa ind paa det i en ophidset Agitation fremsatte Krav om at overlade Norge Højhedsretten til Grønland eller en Del af Grønland — ud fra den Betragtning, som jo ogsaa blev saa stærkt belyst af det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, at det er et Landomraade, der ogsaa med norsk Anerkendelse i mere end 100 Aar har tilhørt det danske Rige, og som fornuftigvis derfor ikke pludselig kan skifte Karakter og gaa over i en anden Stats Besiddelse. Men vi har ved den samme Lejlighed erklæret, at vi ønskede, at Danmark viste sig kulant med Hensyn til Indrømmelser overfor de norske Fangst- og Fiskerinteresser, der aabenbart var bragt i Fare ved Indenrigsminister Bergs Bekendtgørelse af Maj 1921. Vi mente, at Danmark